

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بِحَبْلِ جَهَنَّمَ

واقعه بسیار مهم (۴ ربیع الاول)

(۴ ربیع الاول): اق؛ بیرون آمدن پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله) از غار ثور
پس از ۳ شبانه روز و حرکت به سوی مدینه.

پیامبر اسلام (ص) در هجرت به سمت مدینه، مدتی را به غار ثور که در حوالی مکه بود پناه آورد، تا از مشرکان مکه که در جست و جوی او بودند، رهایی یابد. پیامبر (ص) در این غار به صورت معجزه آسایی از دست مشرکان رهایی یافت و پس از سه روز ماندن در غار، از بیراهه به سمت مدینه حرکت کرد. قرآن نیز در آیه ای به این واقعه می پردازد و اشاره می کند که در آن جا، خداوند سکینه (طمأنینه قلبی) خود را

بر پیامبر اسلام (ص) فرستاد و او را یاری رساند: «اگر پیامبر را یاری ندهید، یقیناً خدا او را یاری می‌دهد چنان که او را یاری داد هنگامی که کافران از مکه بیرونش کردند در حالی که یکی از دو تن بود، آن زمان هر دو در غار [ثور نزدیک مکه] بودند، همان زمانی که به همراهش گفت: اندوه به خود راه مده خدا با ماست. پس خدا سکینه خود را [که حالت طمأنینه قلبی است] بر پیامبر نازل کرد، و او را با لشکریانی که شما ندیدید، نیرومند ساخت، و شعار کافران را پست‌تر قرار داد، و شعار خداست که شعار والاتر و برتر است و خدا توانای شکست‌ناپذیر و حکیم است.» [

همان گونه که از این آیه به دست می‌آید، پیامبر اکرم (ص) در این غار تنها نبوده است و شخص دیگری نیز با ایشان بوده که با تعبیر «صاحبه» [از آن یاد شده است. البته نزول سکینه الاهی که در آیه ذکر شده، به آن شخص مربوط نمی‌شود؛ زیرا عبارت «فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا»، دقیقاً می‌رساند که سکینه الاهی تنها بر پیامبر نازل شده و خداوند تنها پیامبر خود را با لشکریانی از غیب یاری رسانده است.

فخر رازی، ابوعبدالله، مفاتیح الغیب، ج ۱۶، ص ۵۰، دار احیاء التراث العربی، چاپ سوم، بیروت، سال ۱۴۲۰ ق.

. توبه، ۴۰